

И губерката си останала все така високомърна и не изгубила доброто си настроение.

Всѣкакви нѣща се изсипвали и протичали край нея: стърготини, сламки и хартишки. „Гледай, какъ плуватъ!“ — каза габурката. — „Тѣ и не подозиратъ, що се крие подъ тѣхъ! Азъ съмъ тукъ! Гледай, тамъ плува една треска, която за нищо друго не мисли, освенъ за трески, и тя сама е треска. Тамъ се влачи една сламка; гледай, какъ се търкаля и върти! Ей, не мисли толкова много за себе си, че може да се блѣснешъ о нѣкой камъкъ на плочника!“ — Миналъ единъ вестникъ край нея. — „Всичко, което е писано вжтре, е забравено, пѣкъ той какво ми се е наперилъ! — Азъ търпеливо стоя и си мѣлча; зная, какво съмъ, и такава искамъ да си остана!“

Единъ день при губерката паднало нѣщо, което тѣй чудно блѣскало до нея, че тя го помислила за сжщински диамантъ; пѣкъ то било обикновенъ кжсъ счупено стѣкло. Но тѣй като той блѣстѣлъ, губерката му заприказвала и се представила като брошка. „Вие безъ друго трѣбва да сте нѣкой диамантъ?“ — „Да, нѣщо такава съмъ!“ И тѣй и двамата си вѣрвали единъ на другъ, че сж нѣщо скжпоценно, и приказвали за това, колко високомърень е свѣтътъ.

„Да, азъ живѣехъ въ кутията на една мома,“ — разправяла губерката, — „и тая мома бѣше готвачка. На всѣка ржка тя имаше по петъ прѣста; но такава надуто нѣщо като тия петъ прѣсти другаде не съмъ срещала; а пѣкъ тѣ ъ бѣха дадени — само за да ме взематъ отъ кутията и вече никога да ме не сложатъ тамъ“.

„Тѣ блѣстѣха ли?“ — попиталъ стѣклениятъ кжсъ.

„Да блѣстятъ ли? Не“, — отвърнала губерката, — „но тѣ бѣха високомърни. Тѣ бѣха петима братя, и петимата отъ рождение обикновени прѣсти, а се надуваха единъ презъ другъ, макаръ че не бѣха еднакво високи.

Колесница на славата, бронзова група отъ Е. Хегенбардъ — една отъ двѣтъ групи, които украсяватъ покрива на Софийския народенъ театъръ

Най-крайниятъ отъ тѣхъ, палецѣтъ, бѣше кжсъ и дебелъ; той стърчеше на страна, имаше само една става на гърба си, можеше да прави само едно-едничко прегъване, но си въобразяваше, че — ако отрѣжатъ нѣкому палеца, нѣма да го взематъ войникъ. Показалецѣтъ се мушкаше и въ кисело, и въ сладко, сочеше и подиръ слънцето, и подиръ месеца; той натискаше писалката, когато прѣститѣ пишеха. Срѣдниятъ гледаше надъ главитѣ на другитѣ. Присрѣдниятъ се бѣше препасалъ съ златенъ прѣстенъ, а малкото кутле не вършеше нищо и се надуваше съ това. Самохвалковци си бѣха и самохвалковци си останаха, и затова азъ попаднахъ въ помята“.

„Но ето че ние тукъ блѣстимъ!“ — рекълъ стѣклениятъ кжсъ. Но въ тоя мигъ нахлула много помя въ помийника и повлѣкла стѣкленото кжсче съ себе си. „Видишь ли, него го премѣстиха!“ — рекла губерката. — „А азъ си стоя пакъ тукъ; много съмъ нѣжна; но се не гордѣя съ това!“ Тѣй си и лежела